

— Познавашъ ли ме, Заки?

— Какъ не те познавамъ! Ти си едно отъ моитѣ кучета, — презрително рече Заки и отвърна погледъ отъ него.

— Значи, ти ще влѣзешъ въ гроба заедно съ своята турска гордостъ. Мисля, че тя ти е вече съвсемъ излишна.

— Азъ искахъ непременно да се напия отъ твоята кръвъ, преди да умра, но не било късметъ, — продължи Заки.

— Не мисли, че моята кръвъ и твоята се различаватъ по вкусъ. Ето отъ тебе сега шурти обилна кръвъ — можешъ да опиташъ, кучешка вѣро! — необуздано издума Ангелъ и се дръпна на страна.

Следъ малко Заки издъхна, а комититѣ отминаха, потънаха въ гората.

Скоро въ Селимовия чифликъ настана голѣма тревога. Всичко се дигна. Аскера потегли въ разни посоки, за да влѣзе въ следитѣ на комититѣ. Напразно! И много повече аскеръ не можеше да обдири безкрайнитѣ планински дебри, пещери и скривалища.

КЪРВАВА СРЕЩА.

Даскалъ Димитъръ и Георги Бейрутлиевъ съ радостъ по-
срещнаха чичо и другаритѣ му. Макаръ че Селимъ се
отърва, успѣха се смѣташе за голѣмъ. Подъ носа, вика се,
на толкова аскеръ свирепия Заки получи своята награда.
Неволнитѣ българи отъ чифлика добиха разтуха. Надежда
грѣйна въ тъмнитѣ имъ души. Тѣ зеха да вѣрватъ, че тег-
лата имъ ще иматъ край. Чудѣха се и не вѣрваха дори, че
Заки е вече убитъ. Нима не ще се покаже той отъ нѣкъде,
нима не ще вече да размахва камшикъ надъ тѣхъ! Ами
Ангелъ, това кротко момче, какъ се одързости да се про-
мъкне въ чифлика и да дѣли мегданъ съ страшния Заки.
Българинъ да има такава смѣлостъ! Ангелъ се е промѣ-
нилъ, той се е преродилъ и е станалъ силенъ и безстра-
шенъ като турчинъ. Ами комититѣ! Може ли това да сж